

El pintor Jordi Fulla i les cabanes de pedra seca

La [Fundació Vila Casas](#) té un projecte de curt recorregut encara però de gran abast i interès: Itiner'ART. Ofereix exposicions itinerants de part de les obres que disposa d'autors contemporanis catalans i forans, que mantenen una estreta relació amb el territori. És una bona manera de projectar la col·lecció Vila Casas, és una magnífica manera de donar a conèixer l'obra d'artistes en un moment de gran dificultat i també és una manera de crear una relació fecunda, rica, entre diferents centres d'art de tot arreu del país.

Entre els artistes que itineren la seva obra amb aquest projecte hi trobem [Jordi Fulla](#) (Igualada, 1967), amb les seves pintures de cabanes de pedra, que ell anomena llandars. Són els 'llandars en el punt immòbil del món que gira' una exposició que ens acostava a un paisatge i una manera de mirar-lo, de viure'l i d'on en neixen reflexions i idees que ens interroguen sobre la nostra vida d'avui.

El pintor Jordi Fulla amb dues de les seves obres. ©Jordi Fulla.

D'entrada, la informació que tenim d'aquest projecte és aquesta que explica el pintor en el programa de mà:

«Quan recorria el territori per treballar en l'elaboració d'uns mapes, se'm feren evidents unes petites construccions que, si bé no m'eren desconegudes, sí que em sorprenien per la seva quantitat arreu del paisatge i pel misteri que desprenien com a contenidors de memòria. Memòria del paisatge i memòria de l'activitat humana desplegada durant segles. Testimonis que parlen en veu baixa del temps i la relació de l'home amb el seu entorn»

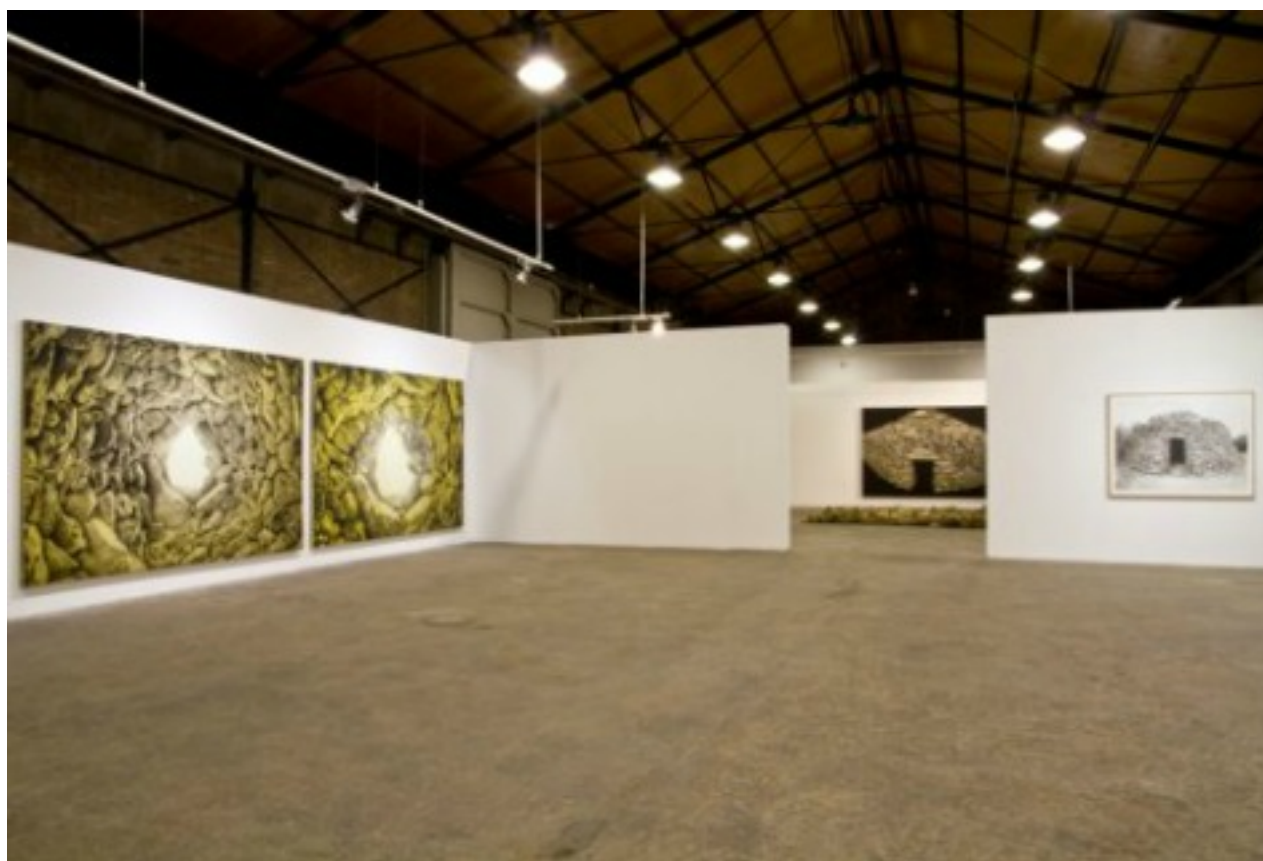
En una d'aquestes exposicions itinerants, al centre d'art Can Manyé d'Alella, vam acompanyar el pintor en una visita comentada. Aquestes són les notes preses d'aquell viatge cap a un món d'artifici, estètic, preciosista, en el qual Fulla ens proposa un anar més silent, més lent, pedra sobre pedra, encaixant, enmig d'un paisatge natural que s'acaba, que vol dir la fi d'una activitat humana i d'una cultura constructiva sostenible i justa en les seves necessitats, que fuig de l'ostentació, que és part d'un tot amb gran naturalitat.

‘Fa trenta anys que vaig començar a donar voltes sobre aquest projecte, tot recollint noms per a uns mapes cartogràfics del territori. I em vaig adonar que hi havia moltíssimes construccions de pedra seca, milers, per tot arreu. Em va inquietar la imatge d’aquestes cabanes. Eren petits reductes que es vinculaven amb el pensament.’

‘Petites construccions obertes, sense porta, que es van ficar en el meu pensament, i que van anar madurant, com aquelles paraules no dites o aquells sons que no hem sabut interpretar... Imatges fascinadores que se’m van incrustar en el cervell i que trenta anys després van començar a sortir. Com va anar? Em vaig comprar una caseta a la comarca de la Segarra i en aquell paisatge les cabanes de pedra van tornar a aparèixer. I se’m va activar el ressort.’

‘Una cabana de pedra és un espai ideal de pensament. Té una doble pell. De sempre artistes diversos s’han tancat en barraques tot cercant un espai que propiciés les condicions necessàries per a crear.’

‘Aquell paisatge de la Segarra vaig començar a passejar-lo, primer al voltant de la casa, després cada vegada allunyant-me més. I a mesura que m’allunyava, més cabanes apareixien. I les vaig anar fotografiant. Vaig acumular molt de material.’

Obres

de la sèrie ‘Llindars en el punt immòbil del món que gira’. © Jordi Fulla.

‘Volia entrar amb tranquil·litat en aquest projecte, entrar-hi des de la reflexió. De manera que em vaig posar a pintar amb pintura acrílica cabanes que m’havien quedat al pensament. Pedra sobre pedra, com ha fet l’home per a construir les barraques. Vaig pintar cada barraca una per una, pedra sobre pedra. No volia catalogar les barraques sinó construir-les, una per una, amb tota fidelitat. És laboriós. La pintura dóna aquest pas del temps. I és el que volia fer, construir d’una forma sistemàtica i tranquil·la que em permetés pensar.’

‘Què s’amaga darrere cada construcció? Pintar pedra a pedra et permet construir la barraca de nou. I això et permet entrar en un buit, mental.’

‘La mirada és el sentit més pervers que tenim. I avui en dia estem impactats per tantes imatges que ens costa saber mirar i discernir. Tot és molt complex. Les coses no tenen claredat.’

‘Un altre conflicte que tenim els humans és el pas del temps. Com el mesurem?’

‘Després d’una primera fase de documentació, molt metòdica, vaig començar a pintar peces més grans, a partir de qüestionaments puntuals: la segona pell era més flagrant en les cabanes que tenien un forat al sostre, perquè implicava una connexió amb l’exterior, cap al cel. I entrar en una d’aquelles cabanes em provocava un sentiment de protecció i al mateix temps d’expansió del pensament cap a l’exterior.’

‘Les cabanes surten del mateix territori, germinant cap enfora. Són pedra sobrera. Són construccions marcades per la fatalitat: el camp cultivat tenia un excedent de pedres que es reubicaven i servien per fer els murs de pedra dels marges o per a fer les cabanes per protegir-se. Es van configurar com una cosa útil. Aquestes construccions ancestrals han canviat molt poc amb el temps. I avui per primera vegada en la història, aquestes construccions no són necessàries.’

‘La pintura també serveix per rescatar històries.’